

РЕШЕНИЕ

№ 35295

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8624** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на А. М. Р. А., гражданин на Й., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Г., против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-1542/28.07.2022 г. на Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страна на произход"-Й..

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като твърди, че е издадена в противоречие с материалния закон и е немотивирана. Изтъква, че не е бил търсен на постоянния си адрес за уведомяване за започналото административно производство, което е довело до ограничаване правото му на защита с оглед преценка за съответствие на наложената мярка с целта на закона. Счита, че административният орган не е отчетел относимите обстоятелства при налагане на ПАМ - продължителността на пребиваване на територията на България, производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата му по произход. Релевира доводи, че ПАМ е наложена в противоречие с Директива 2008/115/ЕО относно пропорционалността на наложената принудителна административна мярка. От Съда се иска да отмени оспорената заповед. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с адв.Г., който поддържа жалбата и моли Съда да отмени заповедта. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък (л.107). Представя писмени бележки с подробни съображения.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, чрез юк.А. моли Съда да отхвърли

жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки с подробни съображения.

С. градска прокуратура участва в съдебния процес чрез прокурор К., която дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата и предлага на Съда да я отхвърли.

По делото се установява следната фактическа обстановка:

С Докладна записка УРИ 5392р-1893/28.07.2022 г., изготвена от Началник група 01 К.-С. при отдел "Миграция" в СДВР е предложено по отношение на жалбоподателя да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход". В докладната е посочено, че чужденецът е влязъл в страната на 13.08.2021 г. Същият е получил разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24в, ал.1, т.1 ЗЧРБ със срок до 25.10.2021 г. Впоследствие чужденецът е подал заявление за предоставяне на продължително пребиваване в Република България. По заявлението е издадена Заповед рег.№ 513з-3303/18.04.2022 г. на Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която производството е прекратено поради незаплащане на дължимата държавна такса.

Във връзка с прекратяването по отношение на жалбоподателя е започнало производство по налагане на ПАМ по чл.41, т.2 ЗЧРБ. Изготвено е Съобщение рег.№ 513000-39324/06.07.2022 г. за започналото производство за налагане на ПАМ на основание чл.26, ал.1 АПК. Направен е опит на чужденеца да бъде връчено указаното съобщение на адреса, на който е регистриран – [населено място], [улица], вх.А, ет.6, ап.1, като същият не е бил установен там и уведомлението по чл.26, ал.1 АПК е поставено на входната врата. На 08.07.2022 г. на страницата на МВР е публикувано съобщение до чуждия гражданин за започналото производство за налагане на ПАМ на основание чл.26, ал.1 АПК.

Чужденецът не е подал възражение в указания му срок, липсват данни за негова нова адресна регистрация и същият не е напуснал Република България. Не са налични и данни чуждият гражданин да е подал молба за предоставяне на международна закрила по реда на ЗУБ, не е предприел нови действия за узаконяване на престоя му в Република България, за издаване на виза, нито е напуснал страната. В тази връзка и на основание чл.41, т.2 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ е предложено на Началник на отдел "Миграция" в СДВР спрямо А. М. Р. А. да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход-Й".

В тази връзка е издадена обжалваната Заповед УРИ № 5392 ПАМ-1542/28.07.2022 г. на Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 ЗЧРБ, Заповед рег.№ 513з-9426/06.12.2018 г. на Директора на СДВР, Докладна записка УРИ 5392р-1893/28.07.2022 г. от Началник група 01 К.-С. при отдел "Миграция" в СДВР, на А. М. Р. А. е наложена ПАМ "връщане до страна на произход-Й". Със заповедта на основание чл.39б, ал.1 вр. чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ е определен срок от тридесет дни за доброволно напускане на страната /л.24/.

Със Съобщение рег.№ 513000-44752/02.08.2022 г. чужденецът е уведомен за наложената му ПАМ /л.28/. Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на чужденеца на 24.08.2024 г. на език, който владее.

В хода на съдебното производство се приобщиха следните писмени доказателства: Административната преписка по издаване на Заповед рег.№ 513з-3303/18.04.2022 г. на Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която производството по продължаване срока на пребиваване на чужденеца в Република България е прекратено /л.75/, като е отразено, че същата е влязла в сила на 15.05.2022 г.; жалбоподателят представи в с.з. на 06.02.2025 г.: копие на паспорт, удостоверение от Медицински университет С., платежно нареждане за платена семестриална

такса, декларация от 27.12.2024 г. на наемодателката, със заверка от нотариус, полица на медицинска застраховка от 18.09.2024 г., банково удостоверение и удостоверение от СГП /л.48/, и в с.з. на 17.04.2025 г.: удостоверение от 14.03.2025 г. от Медицински университет С., че жалбоподателят е с непрекъснати студентски права за втори семестър, медицинска застраховка от 25.03.2025 г. /л.65/; ответникът представи удостоверение за компетентност на административния орган и Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. /л.60/.

В хода на съдебното производство бяха разпитани следните свидетели:

Алеи Е. Р., който заяви, че учи в пети курс на П. медицински университет. Познава жалбоподателя, с когото са приятели. Последният живее в С. от 5 години, винаги е на един и същи адрес - на [улица] кв.М. ливади. След 2021 г. е подал документи и чака отговор от "Миграция". Свидетелят не знае жалбоподателят да е търсен от "Миграция".

М. Ал Д., който сподели, че е завършил медицина в П.. С жалбоподателя са приятели. Идвайки в България, желанието на последния било да учи и да остане да работи тук. Жалбоподателят живее в С. на адрес [улица], не може да каже квартала. По време на пандемията от COVID-19 в България е помагал в болница като доброволец.

По реда на чл.176 ГПК жалбоподателят направи изявление, в което сподели, че в момента е четвърти курс в Медицинския университет, знае езика и иска да бъде лекар в България. По време на пандемията от COVID-19 е бил първи доброволец в "Пирогов" и в П. в "Св.Г.". Майка му и малкият му брат са в С. А., той има сестри и братя в Й.. Не е женен. Има приятели в университета, познава всички от групата на 4 курс, както и от пети курс някои. Има да учи още две години, след това иска да специализира хирургия. Ходил е в Й. през юли 2020 г., след COVID не съм ходил никъде. В България са приятелите му, иска да види има ли шанс за специалност. Прекъсвал е обучението през 2021-2022 г., в трети курс и е започнал пак от 3 курс. Издържат го родителите му, по банков път му превеждат средства от С. А..

Съдът ще коментира свидетелските показания и изявлението при излагане на правните си изводи.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл.43, ал.4 ЗМВР вр. чл.44, ал.1 ЗЧРБ и съгласно представени по делото – Заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. на Директор на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 ЗМВР вр. чл.44, ал.1 ЗЧРБ за налагането на ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44, ал.5, ал.6, ал.9 и ал.13 ЗЧРБ са оправомощени държавните служители, заемащи длъжност Началник на отдел "Миграция" при СДВР /л.61/.

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. с мотивите в Докладна записка УРИ 5392р-1893/28.07.2022 г.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът адекватно е организирал защитата си, с което Съдът намира за спазено изискването по чл.12, т.1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита. Заповедта е връчена на лицето на език, който владее.

Безспорно в хода на процедурата по издаване на процесната заповед не са допуснати нарушения

на административнопроизводствените правила, които да я опорочават или да накърнят правата на чуждия гражданин. От представената административна преписка се установява, че на чужденеца е предоставена възможност да се запознае с административната преписка, респективно да отправи възражения, да сочи факти и обстоятелства, да предоставя доказателства, което не е сторено от него. Във връзка с тази възможност на жалбоподателя е изпратено уведомление по чл.26, ал.1 АПК /л.12/. Той е търсен за връчване на уведомлението на посочения от него адрес, където е регистриран, но не е бил установен там, поради което същото е поставено на входната врата.

Съдът не установи допуснато нарушение на чл.35 АПК, тъй като оспореният административен акт е издаден при напълно изяснена фактическа обстановка.

Съгласно чл.22, ал.1 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в РБългария се осъществява въз основа на виза по чл.9а, ал.2, т.3 и 4; международни договори или договори на ЕС с трети държави за безвизов режим; актове на правото на ЕС, които са в сила и се прилагат от РБългария; разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Според нормата на чл.24в, ал.1, т.1 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище. В този смисъл обстоятелството, че лицето е прието като студент в редовна форма на обучение не представлява самостоятелно основание за неговото пребиваване на територията на Р България, а е предпоставка, която следва да е налице, за да може да получи разрешение на продължително пребиваване.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ, според която "връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" се налага, когато "чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл.39б". В случая тази хипотеза на закона е изпълнена. Разрешеният срок за пребиваване на чужденеца на територията на Република България е бил до 25.10.2021 г. В тази връзка се налага извод, че са налице материалните предпоставки за издаване на оспорената заповед.

С цел изчерпателност следва да се отбележи, че допълнително представените в хода на съдебното производство доказателства от жалбоподателя са неотнормирани за преценката относно законосъобразността на процесното производство по налагане на ПАМ по чл.41, т.2 ЗЧРБ. Същите биха имали отношение към производство по издаване на разрешение за пребиваване. Относно законосъобразността на издадена заповед по чл.41, т.2 ЗЧРБ следва да се установи единствено обстоятелството дали чужденецът е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. Обстоятелството, че студентът е в редовна форма на обучение може да бъде отчетен само доколкото на лицето се поставят условия за напускане на страната, но не може да означава автоматично, че пребиваването му продължава да бъде законно. В този смисъл Решение № 5673 от 09.05.2024 г. на ВАС по адм.дело № 1275/2024 г.

Жалбоподателят е гражданин на трета страна, съгласно чл.3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата 2008/115). Съгласно член 2, параграф 1 директивата се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Точка 2 на член 3 определя понятието "незаконен престой" като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на РБългария по смисъла на чл.3, т.2 от Директивата.

По силата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ при налагане на мярката е дължима преценка за общата продължителност на пребиваване на чужденеца в Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В конкретния случай чужденецът е бил приет да следва в българско ВУЗ, като на това основание е получил разрешение за продължително пребиваване в срок до 25.10.2022 г., което обстоятелство не е спорно по делото. Той е подал Заявление за продължаване на пребиваването на основание чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ. По заявлението му е поставена заповед за прекратяване на административното производство. Заповедта не е оспорена и е влязъл в сила. В тази връзка е стартирана процедура по налагане на ПАМ на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ. В хода на същата е установено, че чужденецът не е подал възражение, няма данни за нова адресна регистрация, нито депозирана молба за предоставяне на международна закрила пред ДАБ. Установено е още, че чужденецът не е предприел нови действия за узаконяване на своя престой в РБългария и не е напуснал страната на основание чл.41, т.2 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ.

Обстоятелството, че производството по заявлението на чужденеца за продължително пребиваване в РБългария е прекратено, както и установеното, че лицето няма данни за виза, не е напуснало страната и няма подадена молба за закрила. Тези обстоятелства са относими и към съображение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид при налагане на ПАМ "връщане".

С чужденеца не е проведена беседа, тъй като той не е открит на адреса, на който е регистриран, и който е посочил пред националните власти.

По силата на чл.54, ал.4 ЗЧРБ службите за административен контрол на чужденците към МВР обработват данни за постоянен и настоящ адрес на чужденците в Република България; а според чл.8 от правилника за прилагане на закона службите за административен контрол на чужденците отразяват обявения адрес в специализиран информационен масив за административно обслужване на чужденците. Съгласно чл.10, ал.2 ППЗЧРБ контролът по адресната регистрация на чужденците се осъществява от началниците на сектори/групи "Миграция" при ОДМВР или от началниците на РУ на МВР. Именно в при тази проверка е установено, че чуждият гражданин не пребивава на адреса, който е декларирал пред българските власти, а свидетелските показания в противния смисъл не могат за опровергават данни от официални документи.

В хода на проверката не е установено наличие на обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ. По-конкретно, лицето е дееспособно, не спада към категориите "уязвими лица", пребивава в Република България във връзка с получено разрешение за продължително пребиваване в срок до 25.10.2022 г. Липсват и не е представена информация лицето да страда от тежки здравословни проблеми. Тези обстоятелства се установиха и от събраните по делото гласни доказателства.

Доводите във връзка с адрес на жалбоподателя, удостоверението, че е студент и представяне на изискуемите документи за пребиваване са относими към законосъобразността на заповедта за прекратяване на производството по заявлението му за предоставяне право на пребиваване, а не към предмета на настоящето производство – законосъобразността на заповедта за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход".

Така изложеното води до извода, че при издаване на заповедта не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на мярката е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г.

В процесния случай няма стартирана процедура по предоставяне на международна закрила по отношение

на жалбоподателя, която да е приключила с влязло в сила решение, поради което оставането му в Република България е лишено от основание.

Според константната практиката на СЕС, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El Dridi, C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело Achughbadian, C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело Mukarubega, C-166/13, т.57. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл.5 от Директива 2008/115. Не се установява и нарушаване на чл.8 ЕКПЧ относно правото на семеен живот. С оглед събраните гласни доказателства се установява, че жалбоподателят е дошъл в Република България през 2010 г.. Противно на посоченото от неговата съпруга, че той е подавал документи за получаване на международна закрила от България, не са представени доказателства за това. Нещо повече: този факт е установен от административния орган в хода на процедурата по издаване на оспорената заповед.

Във връзка с издадената заповед за прекратяване на производството по продължаване срока на пребиваване, Съдът намира, че същата не може да бъде подлагана на инцидентен контрол за законосъобразност, тъй като е влязла в законна сила и следва да бъде зачетена от Съда.

Следва да се посочи, че при издаването на заповед за налагане на ПАМ административният орган действа в условията на обвързана компетентност. Нормата на чл.41, т.2 ЗЧРБ определя, че връщане на чужденец се налага, когато същият не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Предвид изтичане срока на разрешението му за продължително пребиваване до 25.10.2022 г., безспорно жалбоподателят попада в тази хипотеза. Взет е предвид и престоят на чужденеца на територията на Република България, а от друга страна в докладната записка, послужила като основание за издаване на оспорената заповед, като мотив е посочено и прекратеното административно производство по удължаване пребиваване на жалбоподателя в Република България. Не води до друг извод преценката на свидетелските показания, като Съдът отчита нормата на чл.164, ал.1, т.2 ГПК, съобразно която свидетелски показания не се допускат за опровергаване съдържанието на официален документ.

В случая за чужденеца е настъпил правопрекратяващият факт, което от своя страна създава задължение за неговото връщане, поради незаконното му пребиваване на територията на страната. В тази хипотеза компетентният административен орган по чл.44 ЗЧРБ действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за прилагане на ПАМ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им са императивни и задължителни за органа, а лицето не е предприело и други действия по узаконяване на престоя си в Република България.

Ето защо Съдът намира, че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и е законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и своевременно отправената претенция за разноски, ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лв. според чл.143, ал.3 АПК вр. чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 и следващите от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Р. А., гражданин на Й., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-1542/28.07.2022 г. на Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която спрямо чужденеца е наложена ПАМ "Връщане до страна на произход"-Й..

ОСЪЖДА А. М. Р. А., гражданин на Й., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: